

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 223/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 a jeho uznesením zo 17. októbra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2012 doručená sťažnosť F. P., F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením zo 17. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti najmä uviedol, že „Predkladám Ústavnému súdu Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach, ktoré dokazuje porušovanie Ústavy SR, uznesenie 5 K/162/2002-580 z dňa 17. októbra 2011 je protizákonné , protiústavné... Krajský súd v Košiciach schvaľuje konečnú správu z 26. 6. 2009, príjmy z konkurzu, odmenu správcovi a pohľadávku daňového úradu Prešov. Krajský súd v Košiciach dňa 16. 11. 2009 schválil záverečnú správu a dňa 2. 12. 2009 bola správa zavesená a veritelia boli poučení o tom, že môžu podať námietku proti konečnej správe do 15 dní... Krajský súd v Košiciach vo svojom uznesení jasne a zrozumiteľne neodôvodnil prečo nenariadil výkon súdnych rozhodnutí, ktoré sú vykonateľné a platné... Krajský súd v Košiciach sa zaoberal mojou námietkou tak, že v súlade s § 30 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní až po schválení konečnej správy a vyúčtovaní odmeny a výdavkoch správcu vydá súd na návrh správcu konkurznej podstaty rozvrhové uznesenie. V rámci toho uznesenia budú následne vysporiadané v súlade s § 31 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. To znamená, že moja pohľadávka bude uspokojená len v súlade s ustanovením § 31 ods. 1 písmena f) zákona o konkurze a vyrovnaní a teda až po nárokoch oddelených veriteľov uvedených v § 31 ods. 1 písm. e) zákona o konkurze a vyrovnaní, ak bude na uspokojenie týchto pohľadávok dostatok finančných prostriedkov... Je zavádzajúce, protizákonné a protiústavné, keď Krajský súd tak rozhodne v uznesení, veď sám nariadil, že výkon súdnych rozhodnutí sa nevykoná lebo niet na spomínaný výkon právoplatných rozsudkov finančné prostriedky, tu ide zo strany súdu podľa môjho názoru o úmyselný podvod a zavádzanie veriteľa.

Je preukázateľné a dôvodné, že sa porušuje Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1, 2 (kde) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Môj prípad dokazuje, že Slovenská republika nie je právnym štátom, keď domáce súdy rozhodujú viac ako 16 rokov a nedodržiava SR medzinárodný dohovor, základnú listinu ľudských práv a slobôd... nedodržiava článok 6 a 13 medzinárodného dohovoru... Porušujú sa základné práva a slobody čl. 12 ods. 1 Ľudia sú slobodní a rovní i v právach. Také právo sa

nedodržuje v súdnom konaní na Krajskom súde v Košiciach v konaní 5 K 162/2002, kde sú zvýhodňovaný v právach záložní veritelia a zaraďujú sa do prvej triedy... čo potvrdzuje takéto porušenie záverečná správa a uznesenie Krajského súdu v Košiciach... Porušuje sa základné právo a sloboda v čl. 20, kde každý má právo vlastníť a užívať majetok. Moja mzda priznaná v právoplatných rozsudkoch je môj majetok, ktorý nemôžem užívať a je mi odňaté právo v spomínaných článkoch ústavy. Porušuje sa čl. Ústavy 47 ods. 2, 3, kde Najvyšší súd SR vo svojom uznesení 5 Obo 26/2011 nariadil, aby mi Krajský súd v Košiciach priznal právneho zástupcu na právnu pomoc v konaní 5 K 162/2002, no spomínaný Krajský súd v Košiciach to nevykonal a takéto nariadenie najvyššieho súdu zamietol v celom rozsahu.

Porušuje sa čl. 48 ods. 2, čo dvakrát za sebou bolo porušené základné právo v spomínanom článku ÚS. Prietah a právna neistota trvá aj naďalej a nebola odstránená od posledného rozhodnutia ani po viac ako dvoch rokoch a siedmych mesiacoch.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti nálezom o nej takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím nech vysloví..., že boli porušené práva alebo slobody podľa článku 127 odseku 1, 2. Žiadam zrušiť rozhodnutie Krajského súdu – uznesenie č. 5 K/162/2002 z dňa 17. októbra 2011 opatrením alebo iným zásahom Ústavného súdu. Je dôvodné a preukázateľné, že boli porušené práva a slobody podľa odseku 1 čl. 127 a vznikli nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach, čo dokazuje rozhodnutie ÚS č. IV. ÚS 156/09-71. Aby prikázal vo veci konať podľa čl. 144 ústavy Slovenskej republiky. Žiadam Ústavný súd, aby bezodkladne zakázal Krajskému súdu v Košiciach konať v súdnom spore č. 5 K 162/2002 v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy...“

Sťažovateľ sa súčasne domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia a ustanovenia právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

V súlade s § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Vychádzajúc z ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde možno konštatovať, že podanie (sťažnosť) sťažovateľa v predloženom znení neobsahuje náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, čo by pri prísne formalistickom prístupe zakladalo dôvod na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd však prihliadol na to, že sťažovateľ nie je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto posudzoval jeho podanie podľa obsahu.

Vychádzajúc z obsahu podania a prihliadajúc na v ňom uplatnenú argumentáciu ústavný súd kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 a jeho uznesením zo 17. októbra 2011.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní vedenom krajským súdom v období do 16. decembra 2011

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažovateľ v predchádzajúcom období už viackrát namietal predchádzajúcimi sťažnosťami podľa čl. 127 ods. 1 ústavy porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v označenom konaní, a to aj v spojení s konaním vedeným Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 236/94; konkrétne išlo o sťažnosti doručené ústavnému súdu 3. júna 2003, 11. februára 2009, 26. októbra 2009, 5. marca 2010, 26. novembra 2010 a 27. júna 2011. O týchto sťažnostiach ústavný súd rozhodol takto:

1. Sťažnosť doručenú 3. júna 2003 ústavný súd odmietol uznesením č. k. III. ÚS 174/03-7 z 21. augusta 2003 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. O sťažnosti doručenej 11. februára 2009 rozhodol ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009 tak, že vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 600 € a úhradu trov konania (nález nadobudol právoplatnosť 24. septembra 2009).

3. Sťažnosť doručenú 26. októbra 2009 ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 375/09-14 z 9. decembra 2009, pričom v jeho odôvodnení okrem iného uviedol, že „posudzované obdobie dvoch mesiacov (od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu z 19. augusta 2009, pozn.)... zatiaľ nesignalizuje možnosť vyslovenia namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd považuje dosiaľ poskytnutú ochranu sťažovateľovi nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009 za dostatočnú, a preto odmietol jeho sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“

4. O sťažnosti doručenej 5. marca 2010 rozhodol ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 222/2010-8 z 1. júna 2010 tak, že ju odmietol, pričom v odôvodnení tohto uznesenia s poukazom na svoje zistenia konštatoval, že krajský súd v namietanom konaní

„koná priebežne, preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného základného práva sťažovateľa. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.“.

5. Sťažnosť doručenu ústavnému súdu 26. novembra 2010 ústavný súd odmietol pre neprípustnosť uznesením č. k. IV. ÚS 65/2011-20 z 3. marca 2011 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde s poukazom na odôvodnenie svojich predchádzajúcich zistení uvedených v rozhodnutiach ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 156/09 z 19. augusta 2009, sp. zn. I. ÚS 375/09 z 9. decembra 2009 a sp. zn. III. ÚS 222/2010 z 1. júla 2010. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. apríla 2011, t. j. dňom doručenia uznesenia právnomu zástupcovi sťažovateľa.

6. Sťažnosť doručenu ústavnému súdu 27. júna 2011 ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 490/2011-6 z 26. októbra 2011 v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, odmietol pre neprípustnosť podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde vo vzťahu k obdobiu do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 65/2011 z 3. marca 2011, t. j. do 11. apríla 2011, a v časti, ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní vo vzťahu k obdobiu nasledujúcim po 11. apríli 2011, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd o sťažnostiach sťažovateľa, ktorými namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, už viackrát rozhodoval, pričom ostatné rozhodnutie (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 490/2011 z 26. októbra 2011, pozn.) nadobudlo právoplatnosť 16. decembra 2011. Na právne závery, ku ktorým v rozhodnutiach o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľa dospel, ústavný súd v podrobnostiach poukazuje. Zároveň skutočnosť, že ústavný súd o predchádzajúcich sťažnostiach už rozhodol [vzhľadom na § 24

písm. a) zákona o ústavnom súde], bráni tomu, aby ústavný súd opätovne meritórne posudzoval možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní v období do nadobudnutia právoplatnosti ostatného zo svojich rozhodnutí (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 490/2011 z 26. októbra 2011), t. j. do 16. decembra 2011.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní vedenom krajským súdom v období po 16. decembri 2011

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť podľa konštantnej judikatúry ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd poukazuje vo veci sťažovateľa tiež na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak

v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd v napadnutom konaní uznesením sp. zn. 5 K 162/2002 z 20. januára 2011 schválil konečnú správu z 26. júna 2009 o speňažení majetku úpadcu a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty (ďalej len „konečná správa“) s príslušnými zmenami. O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 K 162/2002 z 20. januára 2011 rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Obo 26/2011 z 30. marca 2011 tak, že toto uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti v časti námietky smerujúcej k nároku veriteľa (sťažovateľa). Následne krajský súd uznesením sp. zn. 5 K 162/2002 zo 17. októbra 2011 viazaný právnymi závermi najvyššieho súdu vyslovenými v jeho uznesení sp. zn. 5 Obo 26/2011 z 30. marca 2011 schválil konečnú správu. O opätovnom odvolaní sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obo 110/2011 z 13. januára 2012 tak, že napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil, pričom spis vzťahujúci sa na napadnuté konanie krajskému súdu vrátil 23. januára 2012. Napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 110/2011 z 13. januára 2012 právoplatnosť 3. marca 2012.

Z uvedeného vyplýva, že v období od 16. decembra 2011, resp. od 23. januára 2012, aj s prihliadnutím na špecifiká konkurzného konania nedošlo zo strany krajského súdu v napadnutom konaní k zbytočným prietahom, a teda ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Krajský súd po vrátení spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie uskutočnil procesné úkony súvisiace s doručovaním uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 110/2011 z 13. januára 2012 účastníkom konania a napadnuté uznesenie krajského súdu o schválení konečnej správy sa stalo právoplatným 3. marca 2012. Sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 16. apríla 2012, t. j. zjavne v čase, keď už nemohlo dochádzať k porušovaniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 a jeho uznesením zo 17. októbra 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ sťažnosťou napadá postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 a jeho uznesenie zo 17. októbra 2011. Sťažovateľ mal právo podať proti

napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2012